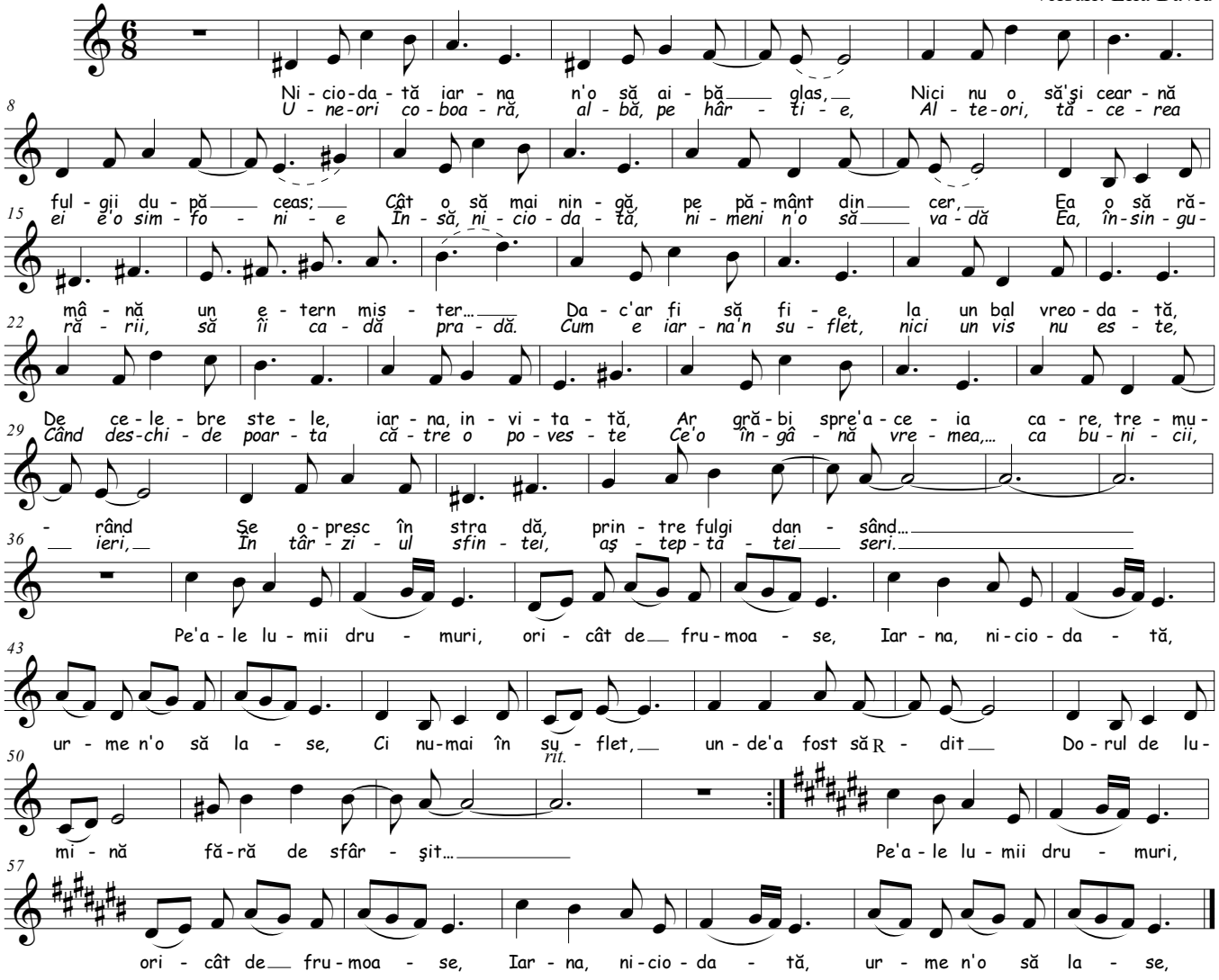Niciodată iarna

muzica: Mircea Bucescu

versuri: Elia David

Niciodată iarna n-o să aibă glas,
Nici nu o să-și cearnă fulgii după ceas;
Cât o să mai ningă, pe pământ, din cer,
Ea o să rămână un etern mister…
.
Dac-ar fi să fie, la un bal vreodată,
De celebre stele, iarna invitată,
Ar grăbi spre-aceia care, tremurând,
Se opresc în stradă, printre fulgi dansând…

Uneori coboară, albă, pe hârtie,
Alteori, tăcerea ei e-o simfonie,
Însă, niciodată, nimeni n-o să vadă,
Că, închipuirii, ea să-i cadă pradă.
.
Totuși, cum e iarna, niciun vis nu este,
Când deschide poarta către o poveste.
Ce-o îngână vremea,... ca bunicii, ieri,
În târziul sfintei, așteptatei seri.

Pe-ale lumii drumuri, oricât de frumoase,
Iarna, niciodată, urme n-o să lase,
Ci numai în suflet, unde-a fost sădit.
Dorul de Lumină fără de sfârșit...

©